

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Marc O'Polo International GmbH (Stephanskirchen, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 19. november 2009 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1666/2008-4) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Esprit International LP

Det omhandlede EF-varemærke: Et figurmærke, der gengiver det på en lomme påførte bogstav »e« for varer i klasse 18 og 25 (ansøgning nr. 5 089 859)

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Marc O'Polo International GmbH

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Navnlig registreringen af det tyske figurmærke nr. 30 303 672, der gengiver bogstavet »e« for varer i klasse 18 og 25

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽¹⁾, da der ikke er risiko for forveksling af de omtvistede varemærker.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Sag anlagt den 27. januar 2010 — CECA mod Kommissionen

(Sag T-24/10)

(2010/C 100/67)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: CECA SA (La Garenne Colombes, Frankrig) (ved barriester J. Joshua, lawyer E. Aliende Rodríguez)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Artikel 1, stk. 1 og 2, i Kommissionens beslutning K(2009) 8682 af 11. november 2009 annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren, og artikel 1, stk.1, annulleres under alle omstændigheder, for så vidt som den fastslår, at sagsøgeren deltog i en overtrædelse vedrørende tinstabilisatorer mellem 16. marts 1994 og 31. marts 1996.
- De bøder, der er pålagt sagsøgeren i artikel 2, ophæves.
- Såfremt Retten ikke ophæver bøderne fuldstændigt, foretager den væsentlig nedsættelse heraf i henhold til sin fulde prøvelsesret.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med dette søgsmål er der nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 11. november 2009 i sag COMP/38.589 — Varmestabilisatorer, der fastslår, at sagsøgeren deltog i to individuelle overtrædelser af artikel 81 EF (nu artikel 101 TEUF), en vedrørende tinstabilisatorer og en vedrørende ESBO, og pålægger en bøde for hvert produkt.

Sagsøgeren gør følgende anbringender gældende til støtte for sit søgsmål:

For det første bliver det anført, at en korrekt anvendelse af artikel 25 i forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ ville bevirke, at Akzo-sagen ⁽²⁾ ikke indebar, at fristen blev stillet i bero, og at Kommissionens beføjelse til at pålægge bøder var forældet for begge overtrædelser i henhold til bestemmelsen om tiårig

»dobbelt forældelsesfrist«. Sagsøgeren påstår, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at forældelsesfristen blev stillet i bero så længe Akzo-sagen verserede for Retten, og med urette konkluderede, at den frist på ti år, der er fastsat i ovennævnte forordnings artikel 25, stk. 5, kunne forlænges i den foreliggende sag.

For det andet påstår sagsøgeren, at Kommissionen ikke har påvist nogen berettiget interesse i at foretage en konstatering af, at der blev begået overtrædelser, vedrørende hvilke den ikke havde nogen beføjelse til at pålægge bøder. Sagsøgeren anfører, at artikel 7 i forordning (EF) nr. 1/2003 faktisk tillader Kommissionen, hvis den ikke pålægger en bøde, at foretage en konstatering af, at en overtrædelse er blevet begået, forudsat at det er påvist, at Kommissionen har en berettiget interesse deri.

For det tredje og uafhængigt af de to første anbringender anmoder sagsøgeren Retten om at annullere den konstatering, der er indeholdt i den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, hvorefter sagsøgeren havde deltaget i en overtrædelse vedrørende tinstabilisatorer i perioden 16. marts 1994 — 31. marts 1996, og gør gældende, at Kommissionen ikke har påvist nogen berettiget interesse i at foretage en sådan konstatering.

For det fjerde, og såfremt Retten ikke ophæver bøderne fuldstændigt, gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen ikke har påvist varighed efter 23. februar 1999, og at den bøde, der er pålagt for den anden kartelperiode, derfor skal nedsættes for at afspejle overtrædelsernes kortere varighed.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1).

(²) Rettens dom af 17.9.2007 i forenede sager T-125/03 og T-253/03, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, Sml. II, s. 3523.

Sag anlagt den 27. januar 2010 — BASF Specialty Chemicals og BASF Lampertheim mod Kommissionen

(Sag T-25/10)

(2010/C 100/68)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: BASF Specialty Chemicals Holding GmbH (Basel, Schweiz) og BASF Lampertheim GmbH (Lampertheim, Tyskland) (ved Rechtsanwältin F. Montag og T. Wilson)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Artikel 1, stk. 1, litra q), og artikel 1, stk. 2, litra q), i beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 (sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer) annulleres, for så vidt som den angår BASF Specialty Chemicals Holding GmbH, og artikel 1, stk. 1, litra r), og artikel 1, stk. 2, litra r), annulleres, for så vidt som den angår BASF Lampertheim GmbH og artikel 2, nr. 15) og 36) annulleres, for så vidt som de angår sagsøgerne.

— Subsidiært nedsættes den bøde, der i beslutningens artikel 2, nr. 15) og 36), er pålagt sagsøgerne, til en passende størrelse.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne anfægter Kommissionens beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 i sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer. Den anfægtede beslutning har pålagt sagsøgerne og andre virksomheder bøder for overtrædelse af artikel 81 EF og fra 1. januar 1994 af artikel 53 EØS. Sagsøgerne har efter Kommissionens opfattelse deltaget i flere karteller og/eller samordnede praksis på området for tinstabilisatorer og for ESBO/estere inden for EØS, som har bestået i fastsættelse af priser, opdeling af markeder ved tildeling af salgskvoter, opdeling og tildeling af kunder, udveksling af følsomme forretningsoplysninger, nærmere bestemt vedrørende kunder, produktion og salg.

Sagsøgerne gør til støtte for deres søgsmål tre anbringender gældende.

For de første påberåber de sig en tilsidesættelse af artikel 25 i forordning (EF) nr. 1/2003 (¹), da sagsøgte beføjelse til at pålægge sagsøgerne bøder er forældet. I modsætning til Kommissionens opfattelse finder sagsøgerne, at bestemmelsen om afbrydelse af forældelsesfristen i artikel 25, stk. 6, i forordning nr. 1/2003 ikke finder anvendelse i forhold til sagsøgerne.

For det andet gør sagsøgerne gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 101, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, da BASF Specialty Chemicals Holding GmbH's overtrædelse ikke kan tilregnes denne, og at man følgelig ikke har kunnet pålægge selskabet en bøde. Sagsøgerne anfører ligeledes i denne sammenhæng, at Kommissionen således ved fastsættelsen den bøde, der er pålagt BASF Lampertheim GmbH, har tilsidesat artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, da den ved beregningen af bødens maksimum, som ikke kan overstige 10 % af den samlede omsætning, for de perioder, hvor BASF Specialty Chemicals GmbH ikke pådrog sig ansvar, alene burde have taget BASF Lampertheim GmbH's omsætning i betragtning.